

Oponentský posudek k bakalářské práci Michala Marenčíka

Anestezie Michala Marenčíka je proměnlivá audiovizuální sestava. Náhodné střídání obrazů se odehrává v ohraničených a od sebe oddělených blocích tak, aby se z nich postupně vytrácela barva, a formy postprodukce obrazů napodobují postup umrtvování. Sestava vyústí v černou plochu - výpadek, blackout, vyřazení veškerého čítí a představ.

Není tato struktura příliš popisná?

Je ale na druhé straně čitelná pro diváka, který s ní není seznámený tak dobře jako já, který jsem byl u několika Marenčíkových výkladů?

Nebudou vyskytující se symboly silnější než kýžené ztrácení významů při vnímání celku ústící ve zmatek, který nás vyvádí z konkrétní demagogie a nadvlády stylu?*

Co je to *vnímání celku* u díla probíhajícího v čase? Z čeho se sestává? Jakou roli hraje selektivní paměť? Za jakých okolností můžeme mluvit o „celku“?

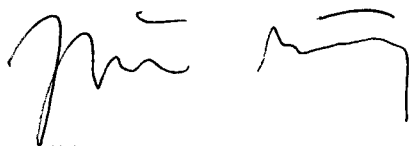
Nevládne této práci styl - jednoduchý způsob vyhledávání / tvorby obrazů a zvuků a nakládání s nimi? Není také Marenčíkův alegoricko-stimulační systém stylem? A zmatek pouze jeho přáním?

Co mění random sekvencí pro diváka? Je *Amnézie* určená k opakovanému sledování? Je pak konec koncem a začátek začátkem?

Tuto práci hodnotím stupněm A.

Michala Marenčíka doporučuji do magisterského studia."

Jiří Ptáček

*Parafráze Marenčíkovy argumentace v obhajobě